

коня си до неговия и го последва. Иваница снишенъ вървѣше напредъ и разтваряше клонитѣ предъ нея.

— Тия мѣста азъ ги знамъ на прѣсти, — каза шепнишкомъ князътъ, като спрѣ предъ гѣстия плетъ отъ млади цѣрове и ѱ посочи нѣщо въ дѣсно отъ дърветата.

Мария съ мѣка сдържа възторжения си викъ.

На една кръгла поляна лежеше и се препичаше на слънце едъръ рогачъ, заобиколенъ отъ десетина стройни тъмнооки сърни.

— Почакай сега, — каза Иваница и опѣна лѣка си. Съ неволно движение Мария спрѣ рѣката му.

— Жаль ми е, — каза, — вижъ колко сѣ хубави.

Момъкътъ се усмихна, прицели и пусна стрелата. Следъ мигъ тъмната ѱ опашка стърчеше въ гърлото на рогача. Животното страхотно измуча, опита да се дигне и грохна на земята. Кошутитѣ наскочаха изплашени и припнаха като безумни изъ поляната. Малкитѣ сърнета се гущеха около майкитѣ си, съ дълги щръкнали уши и тревоженъ блѣсъкъ въ голѣмитѣ очи. Три сърни нападаха една до друга.

— Недей, — помоли още веднажъ Мария съ тръпнещъ отъ сълзи гласъ.

Иваница извърна преобразеното си отъ дива радост лице и отпусна лѣка. Въ това време сърнитѣ изчезнаха отъ поляната.

— Хубавъ рогачъ! — извика той възхитенъ. — Таквъ не съмъ хващаль никога до сега.

Съ бързи стѣпки той се отправи къмъ падналото животното и като го мушна нѣколко пѣти съ ножа си, дигна го за рогата и го повлѣче следъ себе си.

Изведнажъ нѣщо изсвири въ въздуха и князътъ се улови за рамото. Мария извика и се затече къмъ него. Тя цѣла треперѣше отъ страхъ и тревога.

— Пресвета Богородице! Иваница! Какво стана?

Князътъ яростно издърпа стрелата отъ плешката си и я захвърли на тревата. Зелениятъ бархатъ на туниката му се обagri съ кръвъ. Той не отговори, и съ пламналъ отъ гнѣвъ погледъ се спусна къмъ шумака. Отиде при